

MISSA CRISMAL

Homilia pronunciada a la Catedral Basílica de Sant Pere de Vic, el dia 26 de març del 2013

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Laics i laiques,
Germans i germanes, tots, estimats de Déu.

La Quaresma d'aquest any va arribant al seu terme. Dijous vinent iniciarem el Triduum Pasqual de nostre Senyor Jesucrist. Són els dies centrals del nostre any litúrgic cristià. La celebració de la Missa Crismal és una ocasió propícia per a viure, tots els sacerdots i diaques, amb el bisbe diocesà i amb el poble fidel en la seva diversitat de dons i de carismes, com una «Pasqua anticipada». Els fruits de la Pasqua de Crist es fan presents de manera significativa i única a la diòcesi amb la benedicció dels olis dels malalts i dels catecúmens i la consagració del sant crisma. La realitat sacramental i de gràcia, fruit de la Pasqua de Crist, es fan presents en aquesta celebració en l'església mare, la nostra catedral, per a arribar a totes i cada una de les parròquies que configuren la nostra diòcesi. Gràcies a tots per la vostra presència!

La Quaresma d'aquest any ha estat marcada per la renúncia del papa Benet XVI a l'exercici del ministeri petrí, propi del bisbe de Roma; i la consegüent Seu Vacant i l'elecció del nou Pontífex Romà, el papa Francesc. A tota la diòcesi, a totes les parròquies i comunitats, heu fet present la pregària pel papa Benet XVI i la pregària perquè el Senyor ens donés un pastor sant al servei de tota l'Església, estesa d'un cap a l'altre de la terra. I el Senyor ha estat magnífic amb nosaltres i ens ha fet el do del nou Sant Pare, Francesc. Des del primer moment l'hem estimat, l'hem acollit i cal que expressem explícitament la nostra comunió, fidelitat i obediència al Papa que el Senyor ens ha donat. Llegim en el Concili Vaticà II: «El Romà Pontífex, com a successor de Pere, és principi i fonament perpetu i visible de la unitat tant dels bisbes com de la multitud dels fidels» (LG, 23). I, «en virtut del seu càrrec, que és el de Vicari de Crist i Pastor de tota l'Església, té sobre l'Església potestat plena, suprema i universal, que sempre pot exercir lliurement» (LG, 22).

Acollim el seu magisteri amb cor dòcil. En l'homilia de la missa d'inici del ministeri petrí del bisbe de Roma ell ens va convidar a tots a ser, com sant Josep, custodis del misteri de Crist. Va dir textualment: «Com va viure Josep la seva vocació de custodi de Maria, de Jesús, de l'Església? Amb l'atenció constant a Déu, obert als seus signes, disponible al seu projecte, i no tant al projecte propi... Déu no vol una casa construïda per l'home, sinó la fidelitat a la seva paraula, al seu disseny; i és Déu mateix qui construeix la casa, però de pedres vives marcades pel seu Esperit. I Josep és "custodi", perquè sap escoltar Déu, es deixa guiar per la seva voluntat, i precisament per això és més sensible encara a les persones que li han estat confiades, sap com llegir amb realisme els esdeveniments, està atent al que l'envolta i sap prendre les decisions més sensates. En ell, benivolguts amics, veiem com es respon a la crida de Déu, amb disponibilitat, amb promptitud, però veiem quin és el centre de la vocació cristiana: Crist. Servar Crist en la nostra vida, per servar els altres, salvaguardar la creació.»

Germans sacerdots, és gran el ministeri sacerdotal que hem rebut al servei del sacerdoci reial de tots els fidels en Crist! La diversitat de dons i carismes en l'Església són per a manifestar la riquesa insondable del Crist. Ens alegrem pels dons que l'Esperit del Senyor suscita en tota l'Església i, en particular, entre nosaltres, en aquesta nostra Església local o particular, formada a imatge de l'Església universal. Nosaltres, en raó del nostre ministeri de servidors de tot el Poble de Déu, som col·locats en les atalaies dels qui tenen cura de tots, dels qui són servidors de tots, especialment dels més petits i més pobres. I aquest nostre ministeri ens ofereix la visió d'esperança de veure com el Senyor no abandona el seu petit ramat. Cal que ens encoratgem mútuament en la visió d'esperança de veure com el Senyor fa la seva obra entre els pobres i petits. La visió de l'esperança no es basa en les nostres obres i en els nostres projectes, sinó en l'obra de Déu. Així ho han fet els sants en la història de l'Església. Així ho ha fet santa Maria, la Mare del Senyor, sant Josep i tants sants ben a prop nostre. L'Església ens ha fet el do d'una nova santa de la nostra diòcesi, santa Carme Sallés, testimoni de confiança en Déu, malgrat les dificultats i les contrarietats. La mirada d'esperança que el Senyor vol de nosaltres és la de deixar que ell faci la seva obra en la seva Església. Però primer vol començar en nosaltres. Ell ens vol dòcils a la seva Paraula, a la seva voluntat. Aquesta és la font de la nostra esperança: complir en la nostra vida la voluntat de Déu. En altres paraules, que siguem, tots nosaltres, ministres sants de Déu. El Senyor vol de nosaltres uns sacerdots sants. Aquesta és la nostra esperança: deixar-nos fer per Déu. Deixar que ell faci en nosaltres la seva obra. I això vol dir, deixar-nos renovar contínuament, purificar contínuament, convertir-nos contínuament. No tinguem por de ser sants! No tinguem por de morir a aquelles realitats que no ens deixen ser lliures, que no ens deixen donar-nos del tot. Deixem que Crist visqui del tot en el nostre cor. Deixem que Crist ens faci lliures per a donar-nos totalment, com ell mateix va dir: *Si el Fill us fa lliures, sereu lliures de debò* (Jn 8,36).

Ben concretament, germans sacerdots: necessitem retornar a la font de l'esperança en l'escolta de la Paraula, meditada i feta vida; necessitem la pràctica de la confessió freqüent; necessitem la celebració de l'Eucaristia quotidiana; necessitem l'escolta del germà; el tracte atent, humil, cordial amb tots els germans, i especialment amb els germans en el sacerdoci ministerial. Cal desterrar de nosaltres les actituds que brollen de l'enveja, de l'orgull, de la ira, del menyspreu. Com ens diu el papa Francesc: «No hem de tenir por de la bondat, de la tendresa.» No hem de tenir por de dir-nos que ens estimem, que volem el millor per al germà. No tinguem por de dir-nos-ho amb les paraules i sobretot amb les obres. Les relacions entre nosaltres no poden ser mai de mer tracte dels qui comparteixen un mateix treball i que entre ells pugui haver relacions de rivalitat, sinó relacions d'autèntica fraternitat. El sagrament de l'orde sacerdotal que hem rebut ens ha fet el do d'unes relacions molt més profundes que les de la carn i de la sang, ja que compartim el mateix sacerdoci de Crist a favor de tots els germans. Com podrem retornar a l'esperança si no deixem que la gràcia de Crist passi pel nostre cor i arribi als germans? Dono gràcies amb tots vosaltres pels dons de santedat i de fraternitat que hi ha entre nosaltres, però em convido i us convido a avançar encara més. La santedat significa no parar-se mai. Ens cal caminar en la voluntat de Déu: la nostra santificació.

Estem en l'Any de la Fe i, seguint el Pla Diocesà de Pastoral, en un any dedicat a l'Eucaristia, amb un lema: *Sigueu el que sou: el Cos de Crist!* En aquest any posem la mirada en la nostra fe aprofundida amb els documents del Concili Vaticà II i el Catecisme de l'Església Catòlica. I en aquesta mateixa línia vull que ressonin unes paraules del segon Concili Vaticà per a esperonar-nos a viure amb fe el nostre ministeri en el seu centre que és l'Eucaristia, amb la consciència clara que no som nosaltres els

qui fem l'Església, sinó que és el Crist viu, el Crist humil i servidor, mort i ressuscitat, present i donant-se en el sagrament de l'Eucaristia el qui fa la seva Església. Sí, la missa humil de cada dia i sobretot la missa dominical fan present el misteri de salvació enmig del món; el fan present i el realitzen. Diu la *Lumen gentium*: «El bisbe dotat de la plenitud del sagrament de l'orde, és "distribuïdor de la gràcia del sacerdoci suprem", sobretot en l'Eucaristia, que ell mateix ofereix o procura que sigui oferta, per la qual Crist viu i creix contínuament. Aquesta Església de Crist és de debò present en totes les legítimes reunions locals de fidels, les quals, adherides a llurs pastors, també elles són anomenades Esglésies en el Nou Testament. Car aquestes són en el seu lloc, el nou Poble cridat per Déu en l'Esperit Sant i en molta plenitud (cf. 1Te 1,5). Per la predicació de l'Evangeli de Crist els fidels són aplegats en elles i hi és celebrat el misteri de la Cena del Senyor "a fi que tota la germandat del cos del Senyor s'uneixi pel menjar i per la sang". En cada comunitat d'altar, sota el sagrat ministeri del bisbe, és representat el símbol d'aquella caritat i "unitat del Cos místic, sense la qual no hi pot haver salvació". En aquestes comunitats, ni que sovint siguin minses i pobres, o visquin escampades, hi és present Crist, per la virtut del qual és aplegada l'Església una, santa, catòlica i apostòlica. Perquè "la participació del cos i de la sang de Crist no fa altra cosa que transformar-nos en allò que rebem» (núm. 26).

Germans estimats, ara us convidaré a fer tots junts la renovació de les nostres promeses sacerdotals tot recordant el dia de la nostra ordenació. Posem atenció especial aquest any en el nostre compromís de ser fidels dispensadors dels misteris de Déu en la celebració de l'Eucaristia i de ser fidels predicadors de la Paraula en la fe de l'Església. Preguem els uns pels altres i preguem especialment pels nostres germans que aquest any celebrem les noces d'or sacerdotals: Mn. Joan Ollé Güell, Mn. Jaume Campalans Serradell, Mn. Ramon Muntadas Vilaseca, Mn. Jaume Soler Toneu; i ens alegrem en el primer any de sacerdoci ministerial del P. Jesús Manuel Morales González, de l'Institut del Verb Encarnat. Preguem els uns pels altres i encomanem-nos a la intercessió maternal de Maria, Reina dels Apòstols. Amén.